

ת"פ 14841/01 - מדינת ישראל, המאשימה נגד סטיין וורקנר, הנאשם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 14841-01-19 מדינת ישראל נ' וורקנר(עוצר)
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
סטיין וורקנר (עוצר) - הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימהעו"ד רותם פלג

ב"כ הנאשםעו"ד גססה

ה הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ג 1977 (להלן: "החוק").

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 25.12.18 בשעה 12:30 לערך, הגיע הנאשם לסניף המוסד לביטוח לאומי ביבנה (להלן: "הסניף") לקבלת קצבה לה הוא זכאי. הפקידה מזל עזריאל (להלן: "הפקידה") הסבירה לנего, כי הקצבה תעבור לרשותו בחודש ינואר, אז החל הנאשם לצעק, לפחות ולאיים עליה באומרו "אני אחזור לך את הפרצוף".

בהמשך לכך, המאבלת קוריין אטיאס (להלן: "המאבלת") אחזה בידו של הנאשם והובילו אותו מוחוץ לסניף תוך שה הנאשם ממשיך לגדוף ו אמר בפניה, כי יירצח את הפקידה ויראה מה מה זה.

עמוד 1

המענה לכתב האישום

2. הנאשם הודה שהוא בסניף וננה לפקידה, אך כפר באיזומים שיוחסו לו.

דין והכרעה

3. נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

4. נכון כפירת הנאשם נשמעו ראיות הצדדים. מטעם המאשימה נשמעו עדויותיהן של הפקידה מזל עזריאל והמאבטחת קוריין אטיאס וכן הוגשו המוצגים ת/1 עד ת/7. מטעם ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם.

5. **מזל עזריאל**, מסרה בעדותה בפני, כי היא עובדת בקבלת קהל בסניף 37 שנה. במסגרת עבודתה בסניף הגיע הנאשם ושאל אותה متى קיבל קצבה וזה השיבה לו שבועים 12.1.19. הנאשם בתגובה התעכbern, הרים את הקול ואיים עליה. היא קראה למאבטחת, מאחר שחששה מאיימת לאור התנהלות הנאשם. הוא אמר שיחתור לה את הפנים ואז המאבטחת נכנסה התערבה וטיפלה באירוע. המאבטחת הסבה את תשומת ליבה שנכנס לאלם קבלת הקהל הנאשם, שהיא מעורב באירוע שהתרחש שבוע לפני כן. המאבטחת באה לודוא אותה שזה אותו בחור אבל העדה לא זיהתה אותו בשלב זה. הוא התישב באולם והעדה לא עשתה דבר בשלב זה. כאשר הגיע תורו, הנאשם ניגש אליה, היא בדקה את נתוני והבינה שזה אותו בחור מהאירוע הקודם, והוא התנהל קצר מזמן, הייתה אי-נוחות מצד שנייהם ולכן קראה למאבטחת שעמדה בסמוך לשניים. זה היה לפני שהנאשם השמיע את האIOS. המאבטחת הייתה בטוחה קשור עין ולכן העדה לא נדרשה לרכת לקרוא לה.

הנאשם קיבל מוקדמת בשיעור מחצית מהקצבה לה הוא זכאי, אך הוא רצה את היראה ולכן התעכbern. העדה חזרה ואמרה שהנאשם אמר לה שיחתור לה את הפנים.

בביקור שהיה שבוע לפני הנאשם התלهم ולכן הגיעה כנגדו תלונה וביקשה שלא יגיע אליה לקבלת קהל. המקרה הקודם לא השפיע על התנהלות שלה באירוע הנוכחי. היא נתנה לנאשם שירות ארבע פעמים בעבר והפעם הוא רצה כסף ולכן התנהג כפי שהתנהג.

האמירה של הנאשם לחתור לה את הפרצוף הלחיצה אותה. העדה לא יודעת למה המאבטחת לא מסרה בשיחה למועד 100 על האIOS על העדה אלא דברים אחרים.

לאחר התערבות המאבטחת הנאשם עזב את המקום. העדה לא זכרת אם המאבטחת יצאה עם הנאשם.

העדה הכחישה שיש לה עניין לסבר את הנאשם והוסיפה שככל אינה מכירה אותו כמעט בסניף.

העדה לא מודעת למצבו הנפשי של הנאשם ואני יודעת אם זה היה משנה את התנהלותה, מאחר שהוא מתנהלת באופן דומה כלפי כולם. העדה הכחישה שנלחצה מהנאשם ללא סיבה והוסיפה שהיא יודעת לעבוד עם קהיל ויש לה ניסיון רב.

התשאול ומסירת עדותה היו בסניף.

היא חשה מפוחדת ונזקקה לליויו בזאתה לביתה.

معدות העדה עלה, כי עם הזרת פרטיה הנאים ויזיהו כמו שהוא מעורב באירוע אך שבוע לפני כן הובילו אותה לרצות בנסיבות המאבטחת בעת מתן השירות לנאים. יחד עם זאת, העדה לא עזבה את העמדה, לא סירבה לחתם שירות לנאים ולא טענה שנרג בה באלים או איומים אלא לאחר שהשמע את דברי האיים.

אמנם היו איזדים קלים בדברי העדה לגבי השאלות האם המאבטחת היא שמהה ראשונה את הנאים או העדה או השלב בו קראה למאבטחת, אך העדה הבירה את הדברים ולא מצאה שאלת פוגמים בעדותה לגבי תוקן הדברים שהשמע הנאים, דברים שמקבלים חיזוק בעדות המאבטחת ואף הנאים עצמוו.

6. מעדות העדה מזל עזריאל במשטרה מיום 25.12.18 (ת/2) עלה כי לאחר שהזינה את פרטיה הנאים במחשב הבינה שמדובר באדם שמקורו מהארע קודם, היא קראה למאבטחת שתיה לצידה בעת מתן השירות לנאים. היא מסרה לו שיקבל את הכספי ביום 13.1.19 ואז הוא החל להרים את קולו ואמר לה "אני אחזור לך את הפרצוף" והמאבטחת טיפולה באירוע.

7. מדו"פ של השוטר **סאדק שמא** (ת/5) עלה שהמאבטחת מסרה לו טלפון, כי הנאים אינם וכתה הוא מחוץ לסניף. בהגיעה לסניף שוחח עם הפקידה שמסרה לו, כי הנאים אינם עלייה שיחזור לה את הפרצוף. המאבטחת הוסיפה, כי שמעה את הנאים בחוץ אומר "אני אזין את כולכם וממי את בכלל". השוטר גבה מהשתים עדות בסניף. הנאים לא אותר בסביבה.

8. **קורין אטיאס**, מאבטחת בסניף מסרה, כי הגיעו לסניף כמחליפה ביום האירוע. הנאים התפרע ולאחר דיווחה על כך למשטרת. לפני שהחלה קבלת הקהל נאמר לה שיש בתיק אבטחה תמורה של בחור שהוגשה נגדו תלונה שבוע לפני ואין להכנסו לסניף ויש לדוחה עליו. בגלל עומס בעת קבלת הקהל ותמורה לא כל כך ברורה היא לא זיהתה את הנאים ולכך הוא הוכנס. הנאים המתין לתורו. גם הפקידה לא זיהתה אותו, רק כאשר העלה את פרטיו הבינה שזה הנאים אך בכל זאת היא נתנה לו שירות. הפקידה היא שזיהתה שמדובר בחור שהיא מעורב באירוע שבוע לפני כן. לאחר רענון זכרון הוסיפה ששאלת הפקידה אם זה הבחור מהאירוע הקודם אבל גם הפקידה לא זיהתה ורק לאחר שעזרה את פרטיו במחשב הבינה שזה הוא.

מדובר בסניף קטן, היא הייתה במרחק ארבעה צעדים מהדלת של הפקידה כאשר הנאים אינם עלייה וכן מיד תפסה לו ביד והוציאה אותו מהסניף, מבלי שזה התנגד. היא הלכה לכיוון הפקידה כאשר שמעה צעקות והפקידה קראה לה. היא שמעה את הנאים מאיים שייחזור לפקידה את הפנים וירוג את כולם, אף שלשוטר שמא (ת/5) מסרה תוכן איום שונה בחלקן, כמפורט לעיל.

העדה תפסה לנאים ביד וביקשה ממנו לצאת, הוא לא התנגד, לא אמר או קיליל אותה. היא הודעה לו שהוא מעכבות אותו כדי להזמין משטרת, הוא השחרר מאחיזתה וברח. בהמשך הנאים חזר לסניף, היא סגרה את הדלת

בפניו ולא נתנה לאיש להיכנס או לצאת עד הגעת השוטרים. היא והפקידה מסרו עדות בסנייפ.

העדה לא זוכרת מה אמר הנאשם אחרי שהוציאה אותו מהסניף, אולי שירצת את הפקידה. לאחר רענון זכרו מסרה שאמר שירצת את הפקידה ויראה לה מזה.

ככל היא אמרה להיות בכניסה לסניף למעט במקרה שמצרך התערבות באירוע בתוך הסניף, כמו במקרה זה. כשהנאשם המתין בחוץ כדי להיכנס לסניף לא עשה רושם שהוא עצבני או עלול לעשות בעיות.

היא התקשרה למועדן 100 על רקע הדיווח בשבועו לפני כן בעניינו של הנאשם. אם לא היה דיווח קודם הייתה שואלה את הפקידה אם היא רוצה להגיש תלונה. הפקידה היא שהגישה את התלונה. העדה מסרה למועדן 100 על מה שמספרה בבית המשפט. הوطה בה שלא ספירה על האיים בשיחה למועדן 100 והשיבה "למה שאצין זאת בטלפון" (עמ' 19 שורה 30). היא ביקשה שישלחו נידת, כי יש אירוע שמצרך טיפול משטרתי. מניסיונה בסניף רملה לא מוסרים בטלפון את הדיווח על האירוע עצמו אלא בפגישה עם השוטר.

היא ניהלה את האירוע בלבד ולכן לא ראתה חשיבות למסור למועדן 100 כל מה שאמור הנאשם באירוע, הדגש שלו היה על הגעת שוטר למקום, אז תדוח על כל האירוע. היא חשבה שהשוטרים יגיעו ויתנהלו מול הפקידה והוא מצדיה כתוב דוח אירוע בלבד. היא לא רגילה שגויים ממנה עדות על אירוע בסנייפ.

הوطה בה שגם בתשאול מסרה את הדברים שמסרה למועדן ולא כפי שפירטה בעדottaה בפני והסבירה, כי רשותה דוח אירוע מפורט זהה הוכנס לתיק האבטחה, וכי היא אף ביקשה מהותבו ו מבית המשפט לקבלו לקרה מתן עדottaה בבית המשפט. יוער בהקשר זה, כי המסמך לא היה בחומר החקירה, אך הומצא לצדים עד למועד עדותם של הנאשם ואיש מהצדדים לא ביקש להגישו.

9. אין מחולקת, כי בשיחה למועדן 100, ת/3, המאבטחת לא מסרה על תוכן האיים כאמור בכתב האישום.

בפרט האירוע בדו"פ ת/5 ו ב- ת/6 דוח אירועים מלא של משלט מרכז נרשם, כי המאבטחת מדוחת על בחור שא"ם על פקידה בסניף באומרו "אני אציג אותך" והשתולל במקום.

10. **הנאשם** העיד, כי הגיע לسانיף לבקש את הכסף ש מגיע לו והפקידה לא נתנה לו הסבר לכמה כסף הוא זכאי. הוא הכחיש את גרסת הפקידה לפיה נתנה לו הסבר מה הסכם שיקבל ומתי.

הפקידה לא הסבירה לו אף פעם למה הוא לא מקבל מה ש מגיע לו, סך של 3,200 ₪, בעוד הסכם שאמרה לו הוא 1,600 ₪ אך זה לא הגיוני והיא לא טרחה להסביר את הפער. כאשר שאל לפשר העניין היא קראה למאבטחת שבירקה ממנו להפסיק ולצאת והוא הלך משם. אין לו היכרות מוקדמת עם המאבטחת. היא לא תפסה אותו אלא הזמינה משטרת והוא הלך ממש לבתו. הוא לא יודע למה הפקידה קראה למאבטחת ולמה הוציאו אותו מהסניף.

לדבריו, הוא חיכה באותו מקום כולם ואני יודע למה הפקידה הגישה נגדו תלונה. הנאשם הודה שהוא עצבני באותו היום, כי הפקידה לא נתנה לו יחס ואף אמרה לו לנסוע לסניף ברוחבות. מאחר שהוא תושב יבנה הוא סירב לנסוע לסניף רחובות. לדבריו, גם כשלא רצה לפנות אל הפקידה היו מעבירים אותו לטיפולה.

הנאשם אישר שהפקידה אמרה לו שיוכל לקבל את יתרת הקצבה ביום 13.1.19 בעוד שהוא הגיע לסניף ביום 25.12.18. לטענתו, הוא לא כעס על כך שהוא צריך לחכות שהכסף יופקץ בחשבונו.

כשהותחו בו האיומים כפי שנמסרו על ידי הפקידה השיב "לא זכור דבר זהה" (עמ' 28 שורה 15). על האיומים מופיע המאבטחת מסר "**מה? מה?**" לא זכור לי בכלל דבר זהה...." (עמ' 28 שורה 18). בהמשך שלל האפשרות שהשמעו איומים על הפקידה.

הוא הכחיש את דבריו במשטרה, שאולין יכול אמר את דברי האיום שייחסו לו (עמ' 28 שורות 32-33).

כשהותחו בו שבחקירותו אישר שאמר את הדברים והסבירו היה שהדברים נאמרו "**סתם**" (שורה 13 ב-ת/1) השיב שככל לא אמר את הדברים, וכי הדבר לא זכור לו (עמ' 30 שורות 17-20). כשהسئل אם החוקר רשם את הדברים על דעת עצמו השיב "**לא יודע**" (עמ' 30 שורות 21-22). לגבי שורה 15 בהודעתו ב-ת/1 בה מסר שלא התכוון לאיים באומרו את הדברים שייחסו לו השיב "**לא זכור. לא אמרתי....**" (עמ' 30 שורות 23-25). הנאשם שב וטען שהוא עצבני אך לא אמר את הדברים. לאחר שהזגגה לו הודעתו, ת/1, מסר שאינו יודע לומר אם זו חתימתו, סירב למסור חתימה לדוגמא, אך בהמשך התרצה ומסר דוגמא של חתימתו ואף אישר שהוא חושב שגם חתימתו על גבי ההודעה, ת/1.

הנאשם שב וטען שהפקידה לא הסבירה לו שיש שינוי בסכום המגיע לו, היא לא התייחסה אליו יפה וקרויה למאבטחת. כשהسئل האם הפקידה והמאבטחת משקרות השיב "**לא זכור באותו יום היתי עצבni לא אומר שלא לא אימתי עלייה בכלל**" (עמ' 30 שורות 12-10).

הנאשם הכחיש את האמור במצר ת/4 לפיו בעת שהשוטר הגיע לבתו של הנאשם, האחרון היה נראה כועס.

11. בחקירותו מיום 25.12.18 (ת/1) מסר הנאשם, כי הפקידה לא הסבירה לו את הדברים בכל פעם שפנה אליה, אלא נהגה להתווכח אותו ואז לקרוא לאבטחה. כאשר הوطה בו שהפקידה והמאבטחת שמעו איומים מפיו השיב "**איזה איומים סתם זרקתי את זה, זה לא איומים בכלל**" (שורה 13). כשהسئل מה הדברים שאמר השיב "**לא זכור זה היה ברגע של עצבים, גם לא התכוונתי לזה בכלל**" (שורה 15). הנאשם הודה שהתעצבן, Zukunft וולך מהמקום מאחר שהפקידה לא סיעה לו.

12. מדו"פ של השוטר משלום ערן (ת/4) עלתה שבעת שהגיע לבית הנאשם לעכובו "**זה היה כuous ואמר כי הוא אזרח ומגיע לו תשלום ולא נתנו לו**".

13. אמנם יש אי-דיוקים קלים בעדות הפקידה, כאמור לעיל, אך עצם אמרת האיומים נתמכת הן בעדות המאבטחת והן בעדות הנאשם עצמו.

הפקידה קראה למאבטחת עוד בטרם השמיעו הנאשם את האיומים. יחד עם זאת, היא עשתה כן לאחר שהזינה את

פרטיו האישיים של הנאשם והבינה שמדובר בבחור שכגדו הגישה תלונה בשבוע לפני כן ובעקבות כך אף ביקשה שלאDIGUELS סניף. המאבטחת אישרה, כי תומנתו הוצאה בכניסה אך בשל עומס העבודה ותמונה לא ברורה לא זיהתה אותו טרם נכנסתו לסניף. בנסיבות אלה, ניתן להספיק, כי העובדה שהפקידה קראה למאבטחת היא כדי לקבל מענה במקרה של אירוע חריג, לאור אירוע מסוים קודם ולא בשל פחדים מוגזמים מבעוד מועד מצד הפקידה. המאבטחת לא התערבה באירוע אלא בשלב שבו שמעה צעקות ובהמשך איהם מפי הנאשם.

אף אם קיבל טענת ההגנה, כי הפקידה חשה מאוימת כבר עם הזנת פרטיו הנאשם במחשב, הרי שהדבר לא סותר את העובדה שה הנאשם איים עליו לנוכח חוסר שביעות רצונו מההתשובות שניתנו לו, איום שאותרו במידה מסוימת על ידי הנאשם בחקירתו במשטרת נתמכים גם בעדות המאבטחת.

14. הדוח שרשמה המאבטחת בסמוך לאירוע לא הוגש.

אמנם יש לתהות על דברי המאבטחת, כי בשיחה למועד 100 הדגש הוא על הבקשה להגעת שוטר לסניף ולא לפירוט של הדברים בגינם הזמנה המשטרה. יחד עם זאת, כבר בשיחה הטלפונית מסרה לשוטר שמא (ת/5), כי הנאשם איים על אחת הפקידות. הפרקטיקה שהוצגה על ידי העודה, שלא למסור בשיחה למועד 100 את עיקרי התלונה היא פסולה, אך קיבלת הסבריה שהדברים נעשו בשל נוהל עבודה שגוי. על בסיס הדברים שמסרה טלפונית ב-ת/5 ובהמשך בהודעה שנגבתה ממנה שוכנעתי, כי העיטה על הדברים ששמעה מפי הנאשם, פגוע בפקידה.

15. גרסתו של הנאשם בחקירתו במשטרת אישרה את אמירות הדברים והוא הסביר שלא התקoon לאיים. בעדותו בפניי גרסתו הייתה לא אחידה. לעיתים מסר שאינו זוכר אמירות הדברים ולעתים הכחיש הדברים ב佐יה מפורשת, מבלי שסיפק גרסה המניחת את הדעת לפער בין גרסתו במשטרת, ת/1, להערכתו את האיים בעדותו בפניי.

ה הנאשם הודה שכעס על השירות הלקיי שניתן לו על ידי הפקידה. הוא אף אישר שמסרה לו את המועד בו יופקד הכסף בחשבוןו, 13.1.19 כאשר הביקור בסניף מתקיים ביום 25.12.18. הנאשם דרש את קבלת הכסף באופן מיידי מבלי שיוצג להמתין עד ליום 13.1.19, דבר שהפקידה לא יכולה להיענות לו.

16. נכון כל האמור לעיל, אני קובעת, כי הוכח שה הנאשם אמר לפקידה שיחזור לה את הפרוץ' ולאחר מכן, במהלך הרוחקתו על ידי המאבטחת, אמר שירצח את הפקידה.

17. ב"כ הנאשם טענה, כי אף אם יקבע שהnitiga אמר את הדברים, יש לזכותו שלא מתקיים היסוד הנפשי של "במטרה...." ובתמיימה לכך הפניה לת"פ 17821-05-18 **מדינת ישראל נגד לוי** (17.3.19), ת"פ 48521-10-17 **מדינת ישראל נגד חנן** (5.12.18) ות"פ 21907-12-15 **מדינת ישראל נגד אוזולאי** (21.11.16).

.18 סעיף 192 לחוק קובע כך: "המאים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניתו, דינו - מאסר שלוש שנים".

.19 בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** ((6.9.89) פסקה 8), נקבעו שני מבחנים על מנת להבחן בין איום לאזהרה.

הראשון, **מבחן השליטה**, האם יש לדבר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע.

השני, **מבחן המהות**, מה מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו?

בבחינה האם מעשה מהו אiom אם לאו "... אין לבחון את יסוד האioms", הוא היסוד הפיסי לפי סעיף 192, לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם שככליו הופנה האioms...". אלא במקרים אובייקטיבים "... הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותו של המקרה" (פסקה 7). (ראו גם ע"פ 10/5498 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.04.11)).

.20 בע"פ 2038/04 **лем נ' מדינת ישראל**, ((4.1.06), פסקה 41), נקבע "... כאמור, השאלה אם התנהגות מסוימת או מעשה כלשהו הם בגדר איום אסור נבחנת מנוקדת מבטו של "אדם מן היישוב הנמצא בנסיבותיו של המאים...".

אשר ליסוד הנפשי נקבע בפסק דין זה, כי "ניתן אפילו לסתם ולקבע כי על היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקנית הקבוע בעבירות האioms חלה הלכת הצפויות. בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרובה לוודאות, כי הביטוי המאים עלול להפחיד או להקנית את קולט האioms - הוא המאים - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין" (פסקה 40).

.21 בע"פ 6368/09 **מתן ז肯 נ' מדינת ישראל** ((12.07.10), פסקה 7) נקבעו שלושה מבחנים עזר לשילוג אמירה כאום:

"... לצד מבחן השליטה ומבחן המהות שהובאו לעיל ניתן למבחן אחר, אשר לטעמי יסייע במלאת ההחלטה בתיק זה - מבחן ההקשר. על פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמרה השנייה, מי אמר. **השלישית**, מדובר אמר. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה... מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האioms. בדרך זו ניתן ללמידה על אופיו של מעשה האioms. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבדוק את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירה אiom. במובן זה, המבחנים הינם משולבים".

.22 עיון במרקז הפסיקה מלמד, כי איום לפגיעה בגוף, בנפש, בשמו הטוב של אדם או הקניתה כהם עמוד 7

מלוויםabisod הנפשי של כוונה להפחיד או להקנית, יגבשו את עבירות האיומים לפי סעיף 192 לחוק.

בעניינו, לא מדובר בהתבטאות הניתנת למספר פרשנויות, שאחת מהן היא הנטענת על ידי הנאשם, כזו שאינה מגבשת את עבירת האיומים. בנסיבות אלה, אין בידי לקבל גרסת הנאשם, כי הדברים שנאמרו על ידו נאמרו "סתם" ולא כללו כוונה להניע את הפקידה לפעול כפי רצונו.

בהקשר זה ניתן, כי בפסק דין אליהם הפניה ב"כ הנאשם, הצליחו הנאשם להראות, כי הדברים נאמרו בהקשר מסוים שאין בו דוקא להוות איומים ולכן זוכו מעבירה איומים. לא כך כאמור בעניינו של הנאשם שבעפני, הנאשם לא מסר גרסה מסודרת ממנו ניתן ללמידה, כי הדברים שנאמרו, חרב התוכן המאיים שלהם, אינם מגבשים יסוד נפשי מסווג מטרה להפחיד או להקנית. ההקשר בו נאמרו הדברים הוא רצונו של הנאשם לקבל את הכספי במועד מוקדם, הנאשם כעם וניסה להניע את הפקידה לפעול כפי מבקשו.

יפים לעניין זה קביעות בית המשפט בע"פ 4210/09 **לירן נ' מדינת ישראל** ((25.11.09), פסקה 7):

"... מהצד الآخر, בל נשכח כי החומרה הגלומה בעבירות האיום על פי תכליתה היא רצונו של האחד לשולל את הבירה החופשית של הזולות על ידי איום בפגיעה בו שלא כדין... לדעתינו, יש לאמץ את הגישה לפיה כוונה לפגוע באופן צזה בחירותו של הזולות מהוועה גם פגעה באוטונומיה שלו. זהו רובד מרכזי בחומרת המעשה".

ב"כ הנאשם טענה, כי הנאשם חש תסכול לנוכח התנהלות הפקידה, כי לא קיבל הסברים ולא ייחס הוגן, כאשר מדובר בנאים שצריך להסביר לו שוב ושוב את הדברים. מקובל עלי, כי הרושם מה הנאשם הוא שהוא בחור שנתקניו דלים והוא זקוק להבהרה מדי פעם, כי הדברים לא היו ברורים לו די. אלא שברך אין לשנות מרצונו ומטרתו של הנאשם לקבל מענה מהפקידה, דהיינו- הפקדת הקצבה במועד מוקדם יותר מיום 13.1.19, לרבות בדרך של איומים.

ונoch כל האמור לעיל, אני קובעת שהמאמישה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אמר את הדברים המפורטים בכתב האישום, אלה מהווים איומים ונעשה במטרה להפחיד, להקנית או להניע את הפקידה לפעול כפי רצונו של הנאשם. לא עליה בידי הנאשם לעורר ספק בראשות המאמישה או להצביע על קיומה של הגנה בגיןה לא יורשע, ועל כן אני מרשיעה את הנאשם במוחס לו בכתב האישום בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.